

NORSK LOVTIDENDE

Utgitt efter offentlig foranstaltning ifølge lov av 1 april 1876.

Nr. 46

Utgitt 16 desember

1931

Skrivelse fra Justisdepartementet.

5 desbr.

Ifølge bemyndigelse gitt ved kongelig resolusjon av 16 januar 1925 har departementet i henhold til lov nr. 1 av 6 juni 1891 om politivedtekter for rikets herreder og lov av 22 mai 1875 angående adgang til å gi dramatiske og andre offentlige forestillinger m. v. stadfestet en av Bø herredstyre i møter 6 juni 1930 og 20 november 1931 vedtatt beslutning om politivedtekter for Bø herred, Nordland fylke, hvilke vedtekter trer istedenfor de hittil gjeldende politivedtekter for herredet.

Vedtektene er sålydende:

§ 1. På offentlig vei, herunder innbefattet enhver for almindelig ferdsel bestemt eller almindelig beferdet vei, kai eller annen adkomst, må oppløp, sammenstimlen av folk, slagsmål, skriken, hujen eller fornærmende adferd, hvorved offentlig orden forstyrres, veifarende forulempes, anstendigheten krenkes eller ferdselen hemmes, ikke finne sted. Politiet kan forby at der på ovennevnte steder deles ut aviser, skrifter, oprop eller annet, som det frykter kan gi anledning til uorden.

§ 2. Ingen må på offentlig vei eller utover denne avfyre skytevåben, optende ild, avbrenne krutt, fyrverkeri eller eksploderende stoffer av noget slag, kaste sten, sneball, smuss, eller legge glass, spiker eller annet, hvorved skade kan forvoldes eller veifarende fortreddes.

§ 3. Ved mineringsarbeide på eller i nærheten av offentlig vei må fornøden forsiktighet iakttas. Øvelse- og premieskytning eller skytning til måls skal være forbudt på andre steder enn der hvor der skytes over oversiktlig terreng med full betryggende bakgrunn, eller på baner godkjent av politiet. Arbeider i eller ved offentlig vei, som kan være til hinder for ferdselen eller gjøre denne usikker, skal i god tid forut meldes til politiet.

§ 4. Når hunder viser sig å ha tilbøielighet til å forulempe mennesker eller dyr ved å fare mot dem og gjø, skal eieren holde dem bundet eller forsynt med forsvarlig munnkurv.

5 desbr. § 5. Offentlig sammenkomst til avholdelse av dans eller annen lystighet må ikke finne sted uten anmeldelse til politiet, som når som helst kan påby opphør hvis den offentlige orden krever det.

§ 6. Lovlig opsatte plakater og bekjentgjørelser er det forbudt å nedrive eller på annen måte gjøre uleselige.

§ 7. Uten politiets tillatelse er det forbudt å gi offentlige konserter og forestillinger m. m. Tillatelsen knyttes alltid til en bestemt person, der optrer som ansvarlig, og kan tilbakekalles når som helst.

§ 8. Enhver som gir konserter og forestillinger m. v. etter § 7, har for hver forestilling m. v. å svare en avgift av kr. 5,00—20,00 etter politiets nærmere bestemmelse. Avgiften betales forskuddsvis til lensmannen og tilfaller herredskassen. Konserter, skuespill m. m. som gis i veldedig øiemed eller av innenbygdsboende, kan fritas for avgift.

§ 9. Overtredelse av disse vedtekter straffes etter straffelovens § 339,2 forsåvidt den ikke inngår under strengere straffebud.

8 desbr. **Skrivelse fra Justisdepartementet.**

Ifølge bemyndigelse gitt ved kongelig resolusjon av 16 januar 1925 har departementet i henhold til lov nr. 1 av 6 juni 1891 om politivedtekter for rikets herreder, lov av 22 mai 1875 om adgang til å gi dramatiske og andre offentlige forestillinger m. v. og lov av 19 april 1899 til beskyttelse av barn mot bruk av tobakk, stadfestet en av Herøy herredsstyre i møter 19 januar og 28 november 1931 vedtatt beslutning om politivedtekter for Herøy herred, Møre fylke, hvilke vedtekter skal tre i stedet for de hittil gjeldende vedtekter for herredet.

De nye vedtekter lyder således:

§ 1. På eller nær offentlig veg må folk ikke føre seg på krenkjande måte, fara med ståk eller uro, meinka ferdsla eller på nokor vis plåga dei som ferdast.

Ingen må soleis flokka seg ihop, dansa, spela kort, renna på kjelke, sparkstøttingar eller skeisor, kasta stein eller anna som kan skada eller vera til meins for vegfarande.

Offentleg veg tyder i desse fyresegnene kvar veg, plass, port, bryggje og bru som er opna for ålmenn ferdsla eller ålment brukt til å ferdast på.

§ 2. På eller nær offentlig veg er det forbode å drikka eller bjoda rusdrykk, å kasta frå seg flaskor, papir, brot eller anna rusk.

Det er likeeins forbode å skjota, brenna av fyrverk, krut eller anna sprengto.

§ 3. Olme stutar og andre fårlege dyr må ikkje sleppast 8 desbr. lause på offentleg veg eller i gjerdelaus hamnegongar som ligg nær til offentleg veg.

Vonde hundar må haldast i band eller ha munnkorg.

På offentleg veg må ingen terga hundar, hissa dei ihop eller hissa dei på nokon.

§ 4. På eller nær offentleg veg må ein handsama skjote-greidor og driva sprengjingsarbeide med sers varsemd.

§ 5. Det er forbode å taka burt, flytta, skada eller skjemma ting, tilskipnad eller hus, som skal vera til ålmenn nytte eller pryð, likeeins å skjera i, teikna på eller på onnor vis skjemma noko som stend ved offentleg veg, slikt som hus, port, gjerde, tre, plakatar eller kunngjeringar.

§ 6. Offentleg dans eller andre offentlege festar skal fyreat meldast til politiet (lensmannen).

Politiet kan, om det finn det turvande av umsyn til den ålmenne orden, krevja programmet brigda, tidlegare stengjing eller setja heilt forbod mot festen.

Born under 15 år hev ikkje tilgjenge til offentleg dans utan i fylgje med foreldri.

§ 7. På offentlege festar og samkomor er det forbode å bråka, kjekla, syna uhøvisk framferd eller på nokor vis vera til meins i samkoma. Den som stend fyre festen, hev plikt til å syta for at desse ordenspåbod vert haldne.

§ 8. Ingen må gå ikring på offentleg veg og spela, syngja, gjera kunster o. l. utan løyve frå politiet.

Eit gjeve løyve kan takast tilbake so snart politiet finn grunn til det.

§ 9. Offentlege framsyningar, av kva slag som helst, skodespel, konsertar eller liknande må ikkje haldast utan løyve frå politiet, som set nærmare vilkår for kvart høve.

Det kan krevja 10 % av bruttoinnkoma i avgift til heradskassa.

Kyrkjekonsertar og framsyningar til velgjerdssyremål er avgiftsfri.

§ 10. I samhøve med lov frå 19 april 1899 skal det vera forbode å selja tobakk av kva slag det vera vil til born under 15 år, endå um bornet segjer seg å kjøpa til vaksne. Ein kan likevel lata born få kjøpa tobakk når dei hev med seg underskriven dagsett tingingsetel frå ein vaksen person som handelsmannen kjenner. Setelen skal lyda på ei viss mengd av den tobakk bornet skal kjøpa.

Likeeins skal det vera forbode:

- a. å kjøpa tobakk av kva slag det vera vil til born under 15 år,

8 desbr. b. å lata sovore born få tobakk som gåve, lån, som byte eller vederlag for arbeid eller personleg teneste.

Råkar politiet på born som nyt tobakk på offentlig veg. kan det taka frå bornet den tobakken det ber på seg og den tobakkspipa og andre røykjegreidor som det brukar.

§ 11. Born under 15 år som i tida millom kl. 22 og 6 held til på offentlig veg utan å vera i fylgje med foreldri eller fyresette, kan visast heim av politi eller lærarar.

§ 12. Brot mot desse fyresegner vert straffa etter fyresegn i straffelovi § 339,2.

9 desbr. **Skrivelse** fra Justisdepartementet.

Ifølge bemyndigelse gitt ved kongelig resolusjon av 16 januar 1925 har departementet i henhold til lov nr. 1 av 6 juni 1891 om politivedtekter for rikets herreder stadfestet en av herredstyret for Kvinesdal herred, Vest-Agder fylke, i møter 15 oktober og 30 november 1931 vedtatt beslutning om endring av § 1 i de gjeldende politivedtekter for herredet, således at paragrafen får følgende ordlyd: «På offentlig vei, derunder innbefattet enhver for almindelig ferdsel bestemt eller almindelig beferdet vei, sti, brygge, pakkhus, kai eller plass, må ikke oppløp eller sammenstimling av folk finne sted, hvorved den offentlige orden forstyrres eller ferdselen hemmes. Foreldre eller foresatte plikter å holde sine skolepliktige barn borte fra offentlig vei efter kl. 8 aften om vinteren (1 oktober—1 mai) og efter kl. 10 aften om sommeren (1 mai—1 oktober).»

9 desbr. **Skrivelse** fra Justisdepartementet.

Ifølge bemyndigelse gitt ved kongelig resolusjon av 16 januar 1925 har departementet i henhold til lov nr. 1 av 6 juni 1891 om politivedtekter for rikets herreder, lov av 22 mai 1875 om adgang til å gi dramatiske og andre offentlige forestillinger m. v. og lov av 19 april 1899 til beskyttelse av barn mot bruk av tobakk, stadfestet en av herredstyret for Vossestrand herred, Hordaland fylke, i møter 27 mai og 27 november 1931 vedtatt beslutning om politivedtekter for herredet.

Vedtektene lyder således:

§ 1. På eller nær ålmenn veg (her medrekna kvar plass, veg eller tilkoma som er nytta eller etla til ålmenn ferdsla) må det aldri vera oppløp, samanstimling av folk, skrik, ståk, slagsmål eller onnor uvyrdi åtferd, so den offentlege orden vert skipla, vegfarande folk hindra eller ferdsla meinka.

For skuld vegfreden er det forbode ved plagsam kapring 9 desbr. å uroa vegfarande folk med tilbod um skyss.

På eller nær ålmenn veg er det vidare forbode å njota rusdrykk, å spela kort, eller spela og dansa.

§ 2. Det er forbode å selja tobakk i nokor form til born under 15 år, når det er grunn til å tru at det er til eige bruk. Likeeins er det forbode å gjeva tobakk i nokor form til njoting av born under 15 år. Politiet kann taka frå born under 15 år tobakk, pipa eller liknande som barnet brukor på ålmenn veg eller plass, i lags- og samlingshus eller på andre offentlege stader. Desse ting skal gjevast til barnet sine foreldre eller fyresette, som samstundes fær melding um det som er gjort.

§ 3. Politiet kann heilt eller delvis nekta kjelkeskriding, leik og liknande på nærmare fastsette ålmenne vegar.

§ 4. Sinte hundar som bit eller skræmer folk eller hestar med gøyning eller ved å renna etter dei, skal eigaren halda i band eller lata gå med munnkorg — alt etter som politiet gjev påbod um.

§ 5. Lovleg uppslegne plakatar og kunngjeringar må ikkje øydeleggjast eller på nokon måte verta skadde. Det er ogso forbode å øydeleggja eller skjemma ting eller innreidingar til offentleg nytte og prydnad, eller andre ting attmed ålmenn veg.

§ 6. Tilreisande som vil halda offentlege fyrestellingar, framsyningar og konsertar — kyrkjekonsertar frårekna — skal søkja skriftlegt løyve hjå politiet for kvar gong. Tilstellingi må vera slutt kl. 12 natt.

§ 7. Ynskjer nokon å halda offentleg dans eller annan offentleg gaman, må der fyreåt gjevast melding um det til politiet. Gjeng det for seg noko som skiplar den offentlege orden, kann politiet kva tid som helst gjeva påbod um at samkoma skal slutta. Den eller dei som stend fyre slike samkomor som her er nemnde, pliktar å syta for naudsynleg orden.

Utan løyve frå politiet må ingen som næring halda offentlig dans eller liknande.

Ved alle offentlege samkomor hev politiet rett til å vera til stades.

§ 8. For offentlig danseleik, konsert, framsyning eller fyrestelling vert å betala heradskassa frå kr. 5,00 til kr. 50,00 etter avgjerd av politiet. Pengane vert å betala til politiet fyreåt.

Fyrestellingar, konsertar og liknande som vert haldne for velgjerande fyremål, vert fritekne for avgift.

9 desbr. § 9. Born under 15 år hev ikkje tilgjenge til offentleg dans utan i fylgje med foreldri.

§ 10. Brot på desse vedtekter vert straffa etter § 339, andre leden, i straffelovi, so framt ikkje strengare straffevedtak vert nytta.

10 desbr. **Skrivelse** fra Arbeidsdepartementet.

I henhold til § 3 i bygningsloven av 22 februar 1924 stadfestes som gjeldende inntil videre den av Lillestrøm bygningskommunestyre i møte 23 november 1931 vedtatte vedtekt til nevnte lovs § 137 for Lillestrøm bygningskommune, Akershus fylke, sålydende:

Ethvert byggeforetagende skal foreståes av en av bygningsrådet godkjent fagmann, som er ansvarlig for arbeidets riktige og fagmessige utførelse. Godkjennelsen kan når som helst tilbakekalles av bygningsrådet, hvis vedkommende viser sig ikke å opfylle de krav som må stilles til pålitelighet og duelighet.

11 desbr. **Plakat** inneholdende forandring i kongelig plakat av 5 juni 1908, jfr. kongelige plakater av 25 februar 1916, 25 mai 1917, 31 januar 1919 og 21 juni 1929 angående norske skibs forpliktelse til å medta sjøfolk, der hjemsendes ved norsk konsuls foranstaltning.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

I medhold av § 34 i lov om sjøfarten av 20 juli 1893 bestemmes herved, at § 2 i kongelig plakat av 5 juni 1908 med tilleggsplakater av 25 februar 1916, 25 mai 1917, 31 januar 1919 og 21 juni 1929 angående norske skibs forpliktelse til å medta sjøfolk, som hjemsendes ved norsk konsuls foranstaltning, herefter skal lyde således:

Når sjømenn, der skal hjemsendes etter foranstaltning av vedkommende konsul eller vicekonsul, medtas av norske skib, blir derfor å erlegge følgende betaling for kost og passasje, beregnet pr. døgn:

For underordnede sjømenn, derunder kokker:	For skipsførere, styrmenn, maskinister, stuenter og restauratører:
Med seilskib kr. 1,30	kr. 1,80
» dampskib » 5,00	» 7,00

For hjembefordring med fangstfartøier fra Nordishavet erlegges følgende betaling for kost og passasje, beregnet pr. døgn:

For underordnede sjømenn, derunder kokker:	For skibsførere, styrmenn, 11 desbr. maskinister, stuerter og restauratører:
kr. 3,00	kr. 5,00

Dampskib der underholder fast rute mellem bestemte havner og er i besiddelse av passasjercertifikat, skal derhos ha krav på halvdelen av den for reisen fastsatte passasjertakst for 2nen plass for skibsførere, styrmenn, maskinister, stuerter og restauratører og 3dje plass for andre sjømenn (derunder kokker).

Det samme gjelder dampskib der underholder fast rute mellem bestemte havner og er innrettet for å befordre betalende passasjerer, men som på grunn av bestemmelsene i lov om statskontroll med skibes sjødyktighet av 9 juni 1903 § 94 2net og 3dje ledd, jfr. § 100, ikke trenger passasjercertifikat.

Fraktgodtgjørelse tilkommer dog kun skibet såfremt sjømennene opnar plass bestemt for betalende passasjerer.

Vedkommende departement kan i særegne tilfelle tilstå en forhøielse i den ovenfor fastsatte godtgjørelse. Betalingen beregnes fra den dag, sjømannen av konsulen er sendt ombord i fartøiet, og inntil dettes ankomst til den havn hvorhen sjømannen skal medtas.

Denne bestemmelse trer i kraft straks.

Gitt på Oslo slott 11 desember 1931.

Under Vår hånd og rikets segl

HAAKON

(L. S.)

P. Kolstad

B. Rolsted

Kongelig resolusjon.

11 desbr.

Med hjemmel i lov om åndsverker av 6 juni 1930 nr. 17 § 31 og lov om rett til fotografier av 11 mai 1909 § 17 bestemmes:

§ 1. Med undtagelse av forskrifter om beskyttelse for utenlandske telegrammer og radiomeddelelser i lov om åndsverker av 6 juni 1930 nr. 17 § 3 punkt 3 blir fremtidig bestemmelsene i denne lov og i lov om rett til fotografier av 11 mai 1909 utvidet til å omfatte verker av undersåtter av Amerikas Forente Stater.

§ 2. Beskyttelsen i henhold til denne resolusjon gjelder ikke verker som er eldre enn 25 mai 1905, og bortfaller i Norge i det øieblikk et verk i sitt hjemland ophører å være gjenstand for beskyttelse, selv om beskyttelsen efter norsk lov varer lengere.

-11 desbr. § 3. Kongelig anordning av 25 mai 1905 om anvendelse av bestemmelsene i lov om forfatterrett og kunstnerrett av 4 juli 1893 på fremtidig utkommende verker av undersåtter av Amerikas Forente Stater opheves.

11 desbr. **Kongelig resolusjon.**

Med hjemmel i henholdsvis lov av 19 juni 1931 nr. 2 og lov av samme dag nr. 3 utferdiges forskrifter

1) til gjennomførelse av konvensjon av 6 februar 1931 mellom Norge, Danmark, Finland, Island og Sverige angående visse internasjonal-privatrettslige forhold,

2) til gjennomførelse av konvensjon av 10 februar 1931 mellom de samme stater angående inndrivning av underholdsbidrag,

overensstemmende med fremlagte utkast, sålydende:

Forskrifter

til gjennomførelse av konvensjon av 6 februar 1931 mellom Norge, Danmark, Finland, Island og Sverige angående visse internasjonal-privatrettslige forhold.

Med hjemmel i lov av 19 juni 1931 (nr. 2) utferdiges herved til gjennomførelse av konvensjon av 6 februar 1931 mellom Norge, Danmark, Finland, Island og Sverige følgende internasjonal-privatrettslige bestemmelser om ekteskap, adopsjon og vergemål:

I. Ekteskap.

§ 1. Vil en statsborger i Danmark, Finland, Island eller Sverige inngå ekteskap for norsk myndighet skal hans rett til å inngå ekteskapet prøves efter norsk lov, såfremt han i de siste to år har vært og fremdeles er bosatt i Norge, men ellers efter loven i den stat hvor han har statsborgerrett.

Skal statsborgerlandets lov anvendes, kan retten til å inngå ekteskapet godtgjøres ved bevidnelse fra dertil kompetent myndighet i statsborgerlandet (ekteskapsattest).

Norsk myndighet kan i intet tilfelle vie personer som efter norsk lov vilde være hindret fra å inngå ekteskap med hverandre på grunn av slektskap eller svogerskap.

§ 2. Om lysning og vigsel gjelder hvad norsk rett foreskriver.

§ 3. Rettsvirkningene av ekteskap mellom personer som er og ved inngåelsen av ekteskapet var statsborgere i Norge, Danmark, Finland, Island eller Sverige, skal i henseende til ektefellenes formuesforhold bedømmes efter loven i den av statene hvor ektefellene ved inngåelsen av ekteskapet bo-

satte sig. Har begge ektefeller senere bosatt sig i en annen 11 desbr. av statene, skal denne stats lov isteden komme til anvendelse, for så vidt der ikke handles om virkningen av en rettshandel som tidligere er foretatt.

En ektefelles adgang til å råde over fast eiendom eller over rettighet som er likestillet dermed, skal, når eiendommen ligger i en av statene, alltid bedømmes efter loven i denne stat.

§ 4. En ektepakt mellem personer som er og ved ekteskapets inngåelse var statsborgere i Norge, Danmark, Finland, Island eller Sverige, og som da bosatte sig i en av statene, skal i henseende til formen anses for gyldig, ikke bare når den lov som efter § 3 var bestemmende for ektefellenes formuesforhold, er iaktatt, eller når ektepakten ellers efter de almindelige regler i norsk internasjonal privatrett er å anse formelt gyldig, men også når den oppfyller formforskriftene i den stat hvor partene eller en av dem hadde statsborgerrett.

Hvis ektefellene eller den av dem som vil påberope sig ektepakten overfor tredjemann, bosetter sig i Norge, eller hvis ektepakten gjelder fast eiendom her i riket, kommer norske rettsregler om tinglysning som betingelse for ektepaktens virkning overfor tredjemann i ethvert fall til anvendelse.

§ 5. Krav om ophevelse av formuesfellesskapet mellem ektefeller som nevnt i § 4, må reises i den stat, hvor begge ektefeller er bosatt. Bor de i forskjellige stater, treffes avgjørelsen av kravet i den stat, hvor den mot hvem det er rettet, har bopel, eller hvis han er bosatt i Finland, i den stat hvis lov efter § 3 er bestemmende for ektefellenes formuesforhold.

§ 6. §§ 3—5 angår ikke ekteskaper hvis rettsvirkninger efter loven i nogen av de pågjeldende stater skal bedømmes efter en lovgivning eldre enn den som var i kraft i vedkommende stat ved konvensjonens ikrafttreden.

§ 7. Krav om separasjon eller skilsmisse mellem statsborgere i Norge, Danmark, Finland, Island eller Sverige må reises i den av statene hvor begge ektefeller er bosatt, eller hvor de senest har hatt bopel samtidig og en av dem fremdeles er bosatt.

Hører avgjørelsen av kravet ikke efter første ledd hjemme i nogen av statene, eller skulde avgjørelse om separasjon eller skilsmisse efter separasjon mellem ektefeller som ikke er finske statsborgere, efter første ledd treffes i Finland, kan avgjørelsen med rettsvirkning i Norge treffes i en stat hvor en av ektefellene har statsborgerrett.

11 desbr. Skilsmisse på grunnlag av separasjon kan i ethvert tilfelle meddeles i den stat hvor begge ektefeller har statsborgerrett.

§ 8. Med rettsvirkning her i landet kan der i forbindelse med krav om separasjon eller skilsmisse av samme eller annen myndighet i vedkommende stat også treffes avgjørelse om midlertidig ophevelse av samlivet, deling av formuen, skadeserstatning, underholdsplikt og omsorgen for barna.

Senere avgjørelser om underholdsplikt eller omsorgen for barna hører under myndighetene i den stat hvor den ektefelle mot hvem kravet reises, er bosatt, også når der handles om endring av en beslutning som er truffet i en annen av statene. Er loven i den stat hvor der er truffet en avgjørelse om separasjon eller skilsmisse, til hinder for senere fastsettelse eller forhøielse av underholdsbidrag til en separat eller fraskilt ektefelle, kan avgjørelse herom heller ikke treffes i Norge, og heller ikke kan en sådan senere avgjørelse, som måtte være truffet i en av de andre stater, tillegges gyldighet her.

§ 9. Ved de avgjørelser som omhandles i §§ 7 og 8, anvendes i Norge norsk lov. Avgjørelser om deling av formuen og om skadeserstatning skal dog i ethvert tilfelle treffes efter den lov som ifølge § 3 er bestemmende for ektefellenes formuesforhold. Separasjon kan ikke meddeles finsk statsborger, medmindre han er og i de to siste år har vært bosatt her.

Separasjon som er opnådd i en av de andre stater, gir i Norge samme rett til skilsmisse som en her meddelt separasjon.

§ 10. Med hensyn til saker om ugyldighet eller omstøtelse av et ekteskap mellem personer som er og ved inngåelsen av ekteskapet var statsborgere i Norge, Danmark, Finland, Island eller Sverige, får bestemmelsene i §§ 7—9 tilsvarende anvendelse. Vilkårene for ugyldighet eller omstøtelse skal dog bedømmes efter den lov som var bestemmende for saksøkerens rett til å inngå ekteskapet, eller om saken reises mot begge ektefeller, efter en av de lover som var bestemmende for deres rett til å inngå ekteskapet.

II. Adopsjon.

§ 11. Vil en statsborger i en av konvensjonsstatene, som er bosatt i en av dem, adoptere nogen som har statsborgerrett i en av statene, skal tillatelsen søkes i den stat hvor adoptanten er bosatt.

§ 12. Ved avgjørelsen her i landet av en slik ansøking anvendes norsk lov. Har den som skal adopteres, ikke fylt

18 år, og er han bosatt i den stat hvor han har statsborger- 11 desbr.
rett, må ansøkingen dog ikke innvilges uten at vedkom-
mende barnetilsynsmyndighet i statsborgerlandet har hatt
adgang til å uttale sig.

§ 13. Spørsmål om ophevelse av et adoptivforhold, som
består mellom statsborgere i Norge, Danmark, Finnland, Is-
land eller Sverige, og som er stiftet i en av disse stater,
avgjøres i den stat hvor adoptanten er bosatt, eller hvis han
ikke har bopel i nogen av dem, i den stat hvor den adopterte
er bosatt.

Ved sådan avgjørelse i Norge anvendes alltid norsk lov.

III. Vergemål.

§ 14. Vergemål for mindreårig statsborger i en av kon-
vensjonsstatene, som er bosatt i en av de andre, hører under
myndighetene i denne stat, medmindre vergemål allerede ut-
øves i en av de andre stater ved lovbestemt eller opnevnt verge.

Det samme gjelder om umyndiggjørelse og vergemål for
en umyndiggjort.

§ 15. Midlertidig verge kan opnevnes og andre midler-
tidige forfoininger treffes i enhver av statene.

§ 16. De avgjørelser som omhandles i §§ 14 og 15, treffes
i Norge alltid efter norsk lov.

§ 17. Rettsvirkningene av umyndigheten i formueretts-
lig henseende og vergens rådighet bedømmes efter loven i den
stat hvor vergemålet utøves.

Denne bestemmelse gjelder ikke evnen til å inngå for-
pliktelser efter veksel eller check.

§ 18. Et vergemål kan efter forhandling mellom vedkom-
mende departementer — for Norges vedkommende Justis- og
Politidepartementet — overføres til en av de andre stater,
såfremt den umyndige har bosatt sig der, eller såfremt det
av andre grunner finnes hensiktsmessig.

§ 19. Spørsmålet om ophevelse av en umyndiggjørelse
som er besluttet i en av konvensjonsstatene, skal, når den
umyndiggjorte har statsborgerrett i en av disse, avgjøres i
den stat hvor vergemålet utøves.

Treffes avgjørelsen i Norge, anvendes alltid norsk lov.

§ 20. Blir en statsborger i en av konvensjonsstatene
umyndiggjort i Norge, eller blir umyndiggjørelsen ophevet,
skal der uten opphold sendes underretning til vedkommende
departement i den stat hvor han har statsborgerrett. Under-
retningen sendes gjennom Justis- og Politidepartementet.

§ 21. Bestemmelsene i §§ 17, 19 og 20 får tilsvarende
anvendelse, når en statsborger i en av konvensjonsstatene,

11 desbr. som er bosatt i Danmark og ikke allerede er umyndiggjort i en av statene, settes under lagvergemål i Danmark.

Dette vergemål er ikke til hinder for umyndiggjørelse i en av de andre stater hvor vedkommende bosetter sig.

§ 22. Er en statsborger i en av konvensjonsstatene, som ikke har fylt 21 år, blitt myndig efter finsk lov ved å inngå ekteskap eller efter islandsk lov ved separasjon eller oppløsning av ekteskap, skal han ikke anses umyndig i Norge på grunn av sin alder, selv om han tar bopel her.

IV. *Almindelige bestemmelser.*

§ 23. Administrative og rettskraftige judisielle avgjørelser, som i en av statene er utferdiget i overensstemmelse med konvensjonens artikler 5, 7, 8, 10, 11, 13, 14, 15, 19 eller 21, (jfr. nærværende forskrifters paragrafer med samme nummerbetegnelse) skal ha gyldighet i Norge uten særskilt stadfestelse og uten prøvning av avgjørelsens riktighet eller av dens forutsetninger med hensyn til bopel eller statsborgerrett i den ene eller den annen av konvensjonsstatene.

§ 24. Disse forskrifter trer i kraft fra det tidspunkt Justis- og Politidepartementet bestemmer.

Forskrifter

til gjennomførelse av konvensjon av 10 februar 1931 mellem Norge, Danmark, Finland, Island og Sverige angående inndrivning av underholdsbidrag.

Med hjemmel i lov om inndrivning av underholdsbidrag fastsatt i fremmed stat, av 19 juni 1931 er der avsluttet konvensjon med Danmark, Finland, Island og Sverige, undertegnet 10 februar, ratifisert av Norge 10 desember 1931.

I henhold hertil skal følgende forskrifter gjelde fra det tidspunkt som Justis- og Politidepartementet senere bestemmer:

§ 1. Rettskraftig dom, administrativ beslutning eller skriftlig vedtagelse, hvorefter det i Danmark, Finland, Island eller Sverige påhviler nogen å utrede underholdsbidrag til ektefelle, tidligere ektefelle, ektebarn, stebarn, adoptivbarn, barn utenfor ekteskap eller et sådant barns mor, og som kan fullbyrdes i denne stat, skal på begjæring, jfr. § 2, fullbyrdes i Norge uten at der foreligger norsk fullbyrdesdom. Det samme gjelder en i Finland eller Sverige av retten, dommeren eller overeksekutor avgitt beslutning som kan fullbyrdes efter reglene for rettskraftige dommer.

Fullbyrdelse kan dog ikke kreves i strid med norsk dom

eller beslutning som har fastsatt bidraget til et lavere beløp 11 desbr. eller avgjort at bidragsplikt ikke foreligger.

Fullbyrdelse kan heller ikke kreves, når underholdsplikten overfor et barn utenfor ekteskap eller overfor et sådant barns mor er fastsatt ved dom eller forelegg i en stat, hvor den bidragspliktige ikke hadde statsborgerrett eller bopel, medmindre han har avgitt møte under saken eller i rett tid har fått kunnskap om stevningen eller forelegget, mens han opholdt sig i landet.

Begjæring om fullbyrdelse kan bare etterkommes når den fremkommer gjennom vedkommende departement, Justis- og Politidepartementet eller Departementet for Sociale Saker.

§ 2. Begjæring om fullbyrdelse må være avsendt:

fra Danmark av vedkommende ministerium eller over-
øvrighet;

fra Finland av Utenriksministeriet;

fra Island av Justisministeriet;

fra Sverige av Utenriksdepartementets Rettsavdeling eller vedkommende lensstyrelse.

Begjæringen skal være ledsaget av bevidnelse fra den avsendende myndighet om at dommen, beslutningen eller vedtagelsen oppfyller vilkårene for fullbyrdelse efter artikkel 1 første og tredje ledd i konvensjonen (jfr. § 1). Bevidnelsen skal særskilt omhandle hvert enkelt vilkår som for tilfellet kommer i betraktning.

Skriftstykker som er avfattet på finsk eller islandsk, skal være ledsaget av bekreftet oversettelse i fornøden utstrekning til dansk, norsk eller svensk.

§ 3. Fullbyrdelsen iverksettes efter reglene i lov om barn hvis foreldre ikke har inngått ekteskap med hverandre av 10 april 1915 kapitel IV. Reglene i samme lovs §§ 42—45 skal også gjelde.

De innkomne beløp sendes inn til henholdsvis Justisdepartementet eller Socialdepartementet, som sender dem videre til den myndighet som har begjært fullbyrdelsen.

§ 4. Bestemmelsene om underholdsbidrag omfatter også bidrag til utgifter ved fødsel og barselleie og til utgifter ved et barns utdanning eller ved dets dåp, konfirmasjon, sykdom eller/og begravelse.

§ 5. Erstatning for saksomkostninger som er pålagt den bidragspliktige i anledning av avgjørelsen om bidragsplikt, kan inndrives efter reglene i disse forskrifter.

§ 6. Begjæring om inndrivning i henhold til konvensjonen av her i riket fastsatt underholdsbidrag i Danmark, Finland, Island eller Sverige må sendes gjennom vedkom-

- 11 desbr. mende departement, Justisdepartementet eller Socialdepartementet, som sender den til vedkommende myndighet i det annet land med sådan bevidnelse som i konvensjonens artikkel 2, annet ledd, omhandlet.

11 desbr. **Kongelig resolusjon.**

I henhold til lov om foranstaltninger mot smittsomme husdyrsykdommer av 14 juli 1894 (med tilleggslover), dens § 1, bestemmes at den under nevnte lovs § 1 opførte sykdom «ondartet katarrafieber hos hornkveg» — fra 1 januar 1932 å regne — blir å henregne til de i samme lovs § 14 omhandlede mildere smittsomme sykdommer.

11 desbr. **Skrivelse fra Justisdepartementet.**

Ifølge bemyndigelse gitt ved kongelig resolusjon av 16 januar 1925 har departementet i henhold til lov av 17 juni 1869 om politivedtekter for rikets kjøpstæder stadfestet en av Trondheim bystyre i møte 5 november d. å. vedtatt beslutning om sådan endring av § 37 i politivedtektene for byen, at ordet «politinummer» utgår av paragrafens punkt 2, og at paragrafens punkt 3 og punkt 4 i sin helhet utgår. Vedtektens § 37 vil efter dette få sådan ordlyd:

«1. Sykkelridning er forbudt på fortau, trottoar og i offentlig anlegg. Herfra kan magistrat og formannskap gjøre undtagelse. Syklister må iaktta fornøden forsiktighet under ridningen, spesielt omkring gatehjørner og over gatekryss. De må ikke ride ved siden av hverandre og ikke med større hurtighet enn tillatt for kjørende.

Hvad der for øvrig er foreskrevet i § 34, punkt 3, 4, 5, 7 og 8 og 10, gjelder også syklister. På en sykkel må kun ride 1 person.

2. Syklene må, når de benyttes i byens gater, alltid være forsynt med klokke, bremseapparat og efter mørkets frembrudd tendt lykte foran på syklen.»

11 desbr. **Skrivelse fra Arbeidsdepartementet.**

I henhold til § 1 i bygningsloven av 22 februar 1924, § 1 i lov om bygningskommuner av s. d. samt §§ 65 og 66 i brandloven av 15 august 1908, jfr. Regjeringens resolusjon av 11 desember 1924, skal departementet herved bestemme at grensene for Askim brand- og bygningskommune i Østfold fylke utvides overensstemmende med Askim herredstyes beslutning i møte 10 november 1931.

Beskrivelsen av de nye grenser for brand- og bygningskommunen lyder således:

Grensen, som er avmerket på et til departementet inn- 11 desbr.
sendt kart, går fra punkt 1 ved gården Grøtvedt (gnr. 50) i
rett linje til punkt 2 ved villa Jonsrud (gnr. 52), derfra i
rett linje til punkt 3 på småbruket Myra (gnr. 53) ved Riks-
veien, derfra i rett linje til punkt 4 mellom Katralveien og
Vammas jernbanespor, derfra i rett linje til punkt 5 på går-
den Løken (gnr. 53), derfra i rett linje til punkt 6 hvor
Gjellestadveien støter til Vammaveien (på gnr. 55), derfra i
rett linje til punkt 7 på gården Hov (gnr. 80), derfra i rett
linje til punkt 8 ved broen over bekken ved Søndre Kvakke-
stad og Gurud (gnr. 81), derfra i rett linje til punkt 9 ved
stikkrennen ved siden av Riksveien og Frosterudgrinden
(gnr. 81), derfra i rett linje til punkt 10 ved kirken (gnr. 99),
derfra i rett linje tilbake til utgangspunktet.

Skrivelse fra Socialdepartementet.

12 desbr.

Herved meddeles, at departementet har bestemt at de
regler som i henhold til kongelig resolusjon av 18 november
1927 blev fastsatt 26 s. m. for transport med jern-
bane av sprengstoffet «Lynit B», også gjøres
gjeldende for en modifisert form av «Lynit B» hvor inn-
holdet av gelatinert nitroglyserin er øket til maksimalt 9 %
og innholdet av dinitroklorhydrin samtidig er senket til
maksimalt 20 %.

Man henviser til skrivelse herfra av 26 november 1927.

Skrivelse fra Landbruksdepartementet.

12 desbr.

I medhold av punkt X i kongelig plakat av 7 november
1930 angående innførsel av husdyr og smitteførende gjen-
stander har Landbruksdepartementet under 12 desember 1931
bestemt at nevnte plakats punkt IX gis følgende tillegg:

«Spann, tønner, dunker, kasser o. lign., der
har vært benyttet ved forsendelse av rå dyre-
produkter som melk, blod, slakteavfall, garveriavfall,
naturlig gjødsel o. s. v., skal det være forbudt å inn-
føre (returnere) fra alle land.»

Denne bestemmelse trer i kraft straks.

Provisorisk anordning om tillegg til banklov- 15 desbr.
givningen.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

I medhold av grunnlovens § 17 bestemmes:

§ 1. Når der er gitt en bank sådan utsettelse som nevnt
i lov om aktiebanker av 4 april 1924 § 27 siste ledd, kan der
i utsettelsestiden ikke tas utlegg eller avsetning i bankens
eiendeler.

15 desbr.

§ 2. Fordringer som grunner sig på innskudd mottatt i tiden efter at der er gitt slik utsettelse som nevnt i § 1, eller på almindelige bankforretninger utført i denne tid, har fortrinsrett næst efter de i lov av 31 mai 1912 § 1 omhandlede fordringer, hvis banken senere åpner akkordforhandling eller kommer under konkurs. Bestemmelsen i § 1 gjelder ikke disse fordringer.

§ 3. Avbetaling på uprioriterte fordringer skal i tilfelle — med tillegg av 4 procent årlig rente — gjelde som forskudd på konkursdividende eller akkordprocenter.

§ 4. Denne anordning trer straks i kraft.

Gitt på Oslo slott 15 desember 1931.

Under Vår hånd og rikets segl

HAAKON

(L. S.)

P. Kolstad

B. Rolsted

Rettelse.

Side 492. I det ved Arbeidsdepartementets skrivelse av 3 juli 1931 stadfestede regulativ for opmålingsforretninger i Sandnes § 2 a, fjerde linje, skal stå «500 m.² kr. 30,00» istedenfor «500 m.² kr. 20,00».

Utgiver: Byråchef M. Hofgaard